

## Erdélyben a 7.A.

Osztályunk nagyon megörült, mikor még márciusban kiderült: a pályázatunk eredményes, a '26-os osztálykirándulást Erdélyben fogjuk eltölteni.



Május 4-én hajnali négykor indult buszunk a „kék kaputól”. Kísérő tanáraink: Czecherné Friedl Angéla (osztályfőnökünk), Kónyáné Gál Edina (az angoltanárnokunk) és Endrődi Rita tanárnő. Először felmentünk Érdre, ahol sofőrt váltottunk és felvettük az idegenvezetőnket: Lőrincz Enikőt majd Szolnok és Berettyóújfalu érintésével átvágtunk az Alföldön és Ártándnál átléptük ellenőrzés nélkül a határt, majd áthaladtunk Nagyvárad külterületein. Átkeltünk a Király-hágón, Kalotaszegen ennek központján: Bánffyhunyadon és sok más „vásártartó” településen. A Mezőség határán elértük Tordát, ahol meglátogattuk a sóbányát, leereszkedtünk a legmélyebb tárnába ( Rudolf-fejtő ). Ott kipróbálhattunk többféle sportpályát: minigolfot, tekét, sőt a terem egyik felében



ben helyet kapott egy hangverseny-sarok (kihasználva a hely akusztikáját), még innen is lejjebb juthattunk egy mesterséges tóhoz mely közepén egy sziget foglalt helyet, amúgy az egész barlangrendszerben fellelhetőek voltak a sóképződmények. Innen a felszínre érve átvágtunk a Mezőségen majd a Hargita előterébe jutottunk itt egy kis falu (Szováta) mellett megpillantottuk azt amit utólag sokan az utazás egyik fénypontjának



tartottak: egy élő barnamedvét, ezután nem sokkal elértük Székelyszentlélek faluját, ahol a szállásunk volt (a Becsali panzióban). Itt mindenki kipihenhette magát a vacsora után (az elszállásolásunkat több kényelmes mobilotthonnal oldották meg)

Másnap autentikus székely ételekből előállított svédasztallal kezdte az osztály a napot, ezután mindenki elkészítette hidegsomagját (szendvicseket), programsorozatunk a Zetelaki Víztározónál kezdtük majd elhaladtunk Székelyvarság mellett ( ez az alapterületénél fogva Bukarest méreteivel vetekedő szórványtelepülés a zsindelekészítés „fellegvára” volt korábban, saját fénykorában). Átkeltünk a Madarasi Hargitán, a Csíki-medencén, a Gyergyói-medencén majd innen közelítettük meg a Békás-patak által vájt Békás-szorost, melynek festői sziklaképződményei (Oltárkő, Pokoltornáca) árnyékot vetettek a szorosra, innen tovább indultunk a Gyl-



kos-tóhoz, melyet körbe tudtunk barangolni, ráadásul egy közeli kilátóba is fel lehetett mászni.

Ekkor indultuk el visszafelé a Gyergyói-medencén át ( Gyergyószentmiklóson megtekintettük az örmény templomot ) egészen Csíksomlyóig, ott először a kegytemplomban voltunk:



megcsodálhattuk a barokk építészet szépségeit, a középkorból származó Segítő Szűzanyát (a népnyelv „babaarcú szűzanyaként „ismeri ) majd mindenki mondott egy Miatyánkot és elindultunk egy közeli forrás felé ahol feltölthettük kulacsainkat és megkóstolhattuk a borvizet, ezután akik több erőt éreztek magukban felmászhattak a Kissomlyó-hegyre a közel 200 méteres szintkülönbséggel járó túra után mindenkét felüdített a panoráma, az ottani kis kápolna szépsége és az egyre erősödő eső ami felfelé kísért minket a hegyre. A lejutást nehezítette a csúszós avar, a földből kiálló, a velünk együtt leguruló kövek sokasága na meg az erőteljesen csúszós kőtalapzatok amelyek az itt állított kálvária részei voltak, sokan megcsínylették a lefelé vezető utat, de mire visszaértünk a

parkolóhoz már elállt az eső. Ám amikor megpillantottuk a buszt amely beékelődött a litániára (ide a kegytemplomhoz) tartó hívők autók közé: nyilvánvalóvá vált, hogy tovább maradunk a tervezettnél, ekkor az osztály három részre bomlott: az egyik csoport ott maradt a busznál, a másik felfedezte a környéket, a maradék pedig elindult a legközelebbi bevásárlóközpontba, amikor a busz már kitudott állni egyesével begyűjtötték ezeket a csoportokat és hazaszállítottak minket. Aznap már senki sem csatangolt a faluban vacsora után.

Harmadnap kiadós, a tegnappal azonos reggelivel vette kezdetét a nap, elcsomagoltuk a szendvicseinket és elindultunk, a tervek szerint aznap a Hargitán innen barangoltuk be a Sóvidéket és Udvarhelyszéket. Székelyudvarhely közelében Szejkefürdőn látogattuk meg először is a legnagyobb székely; Orbán Balázs sírját, amelyhez székelykapuk sora vezetett ( sírjához leg-



közelebb eső székelykapu a sajátja volt ), a Borvízoldal nevezetű dombon ahol a sír is található, indult felfelé egy ösvény amelynek végén egy kilátópont kapott helyet ahonnan beláthattuk egész Udvarhelyszéket, a panoráma megcsodálása után elindultunk a közelben fekvő Mini-Erdély Parkhoz ahol betekintést nyerhettünk Erdély építészeti

örökségébe számtalan makett és alaprajz segítségével, közel 100 maketten ábrázolták a leghíresebb, legikonikusabb várakat, kastélyokat és néhány esetben egész városokat, volt ezenkívül

egy kiállítóteret ahol a különböző fegyvernemeket mutatták be melyekkel a török uralom alatt harcoltak, de volt mozi is ahol a Székelyföldi Legendárium című animációs sorozatot vetítették, sőt kisvasút is. Ezután a Sóvidék felé vettük az irányt ahol első állomásunk Korond volt, itt végigvásárolhattuk az egész vársárt ahol a helyi különlegessé-



gek: porcelán, kerámia, égetett cserép, különféle befőttek, almakompót és a többféle házi csokoládé sem maradhatott ki, végül Tófalvi Csaba sóvágómester műhelyében tekintettük meg a só termékek készítési folyamatait és válogatásukat pl: a sötétebb árnyalatú sórög kénben ( szulfátokban ) gazdag így jól felhasználható sószappanokhoz, vásárolhattunk többféle sóterméket: sószappant, fürdő sót, étkezési sót de még só párnákat is. Korondot elhagyva Szovátára utaztunk ahol körbe sétáltuk a sós vizű Medve-tavat, innen Parajdra ment az osztály, hogy az ottani Wellness fürdőben zárja le a napi program-sorozatot ( kipróbálható volt ott az úszómedence mellett a szauna, gőzkabin és jakuzzi is ). A szokásos vacsora után lehetett még egy kicsit csoportosan csatangolni a falu utcácskáin a takarodó idejéig.

Elérkezett az utolsó nap –ezt senki sem fogadta el könnyen. Miután mindenki megreggelizett, elkészítette a napi elemóziacsomagját, összepakolt, kitisztította a házát elindultunk a székelység fővárosa: Székelyudvarhely felé, itt megtekintettük a gyönyörű főteret; a székelység nagyjainak mellszobrait, a líceumot (kollégiumot)és az építészeti emlékeket, innen a szászország egyik legnagyobb kulturális, építészeti központjába jutottunk: Segesvárra (az itteni építészeti kézjegyek jól megkülönböztethetőek voltak a székely sajátosságoktól) itt megtekintettük az óvárost: az óratornyot, Vlad Tepes „Drakula” állítólagos szülőházát majd végül felmáztunk a Diáklépcső 172 fokán hogy megcsodálhassuk a város látképét, körbejárhassuk a líceumot és a hegyi templomot. Mindezek után elindultunk visszafele Magyarországra: átvágtunk a Mezőségben, Kalotaszegen, a Király-hágón. Ártánd közelében sűrű felhők gyülekeztek már: az eső nem váratott magára, hogy amikor áthaladunk a határon eleredjen és tisztára mossa a kirándulás emlékét. Mikor visszaértünk Székesfehérvárra már mindenki fáradt és gyűrődött volt a sokórás busz-út után de viszont mindenkiben élénken élt a kirándulás és Erdély.

